

Tal i anledning af hans majestät konung Gustaf Adolphs höga biläger med hen...

Kraft, Lars Fredric,

1700-1829 81 Ca Gust. IV ad.
1797

National Library
of Sweden

KRAFT, L. F.

Ex. B.

Vitt. Lr.
Vers. Kunstf.
Gust. W. ad.

(Bx.)

1700-1829

1797

TAL
I Anledning
Af
HANS MAJESTÅT
KONUNG
GUSTAF ADOLPHS.
Höga Bilåger
Med
HENNES KONGL. HÖGHET
PRINSESSAN
FREDRICA DOROTHEA
WILHELMINA
MARG - GREFVINNA AF BADEN &c.

Hållet
På Westerås Gymnasium
Den 2 November 1797.

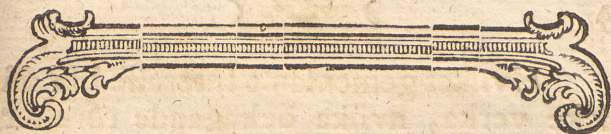
Af
LARS FREDR. KRAFT.
Coll. Scholæ.

WESTERÅS
Tryckt hos **JOH. LAUR. HORRN.**

Wördade Åhörare.

Alla tiders årfarenhet intygar det nära, ofta omärkliga inslytande, som Regenters enskilda, stundom obetydligaste företag hafva på undersåtare. Ifrån Thronens högd sprida dygdens strålar alltid mera glants och värma, en god böjelse, et ådelt tänkesått väcker så lätt andras verksamhet, och des frugter skördas af många tusende, likasom å andra sidan en svaghet, et misstag, åfven de förlåtligaste, de måst oskiljagtiga ifrån Månskligheten, smyga sig genom Samhållsbandet, och visa Vanskligheten af det höga Vårfs, den ansvariga Åra at hafva Millioners sällhet under sin vård. Med kannedom af tyngds- och rörelselagarna sammanfåtter Konstnären det håftyg, hvars yttersta kraft, rörd af en lindrig pust, meddelande sin rörelse åt det hela, sluteligen lyftar de ofantligaste tyngder.

Hvilket gemensamt Interesse bør då icke verka, hvilka deltagande rörelser böra icke väckas, hvilka glada bemödanden böra icke användas vid de viktiga företag, som på en gång skola befästa Thronen, förena Stater, stadga Monarchers fällhet, fullkomna Medborgares hopp. Har detta band någon styrka emellan befallande och lydande, emellan den förras mildhet, den sednares undergifvenhet, den förras omforgen, den sednares tacksamhet, den förras ansvar, den sednares beredvilighet, så måtte vist nu — Dock den glädje, som framlyser i eder blick M. åh. har redan förkunnat orsaken til denna sammankomst, en orsak så mycket dyrbarare för alla Svenska bröst, som GUSTAF ADOLPH gjort sig berättigad til et fritt folks oinskränkta vördnad och tilgifvenhet. Må denna enkla och okonstlade bekännelse, af ingen betydelse för smickraren, af högsta vikt för den värdigt tänkande Medborgaren, påminna oss den dagen då, GUSTAF ADOLPH skånker FREDRICA DOROTHEA WILHEMINA
sin

fin hand och sitt hjerta, låra oss at känna det hopp, som härvid upklarnar öfver Fosterbygden. Vigten af et sådant ämne, en skyldig agtning för den lysande Samling, som här önskar at höra sina gemensamma känslor tolkade, borde vist quäfva min svaga röst; Dock hvilken talare skulle väl sakna skydd vid et sådant tilfälle, hvilken driftighet skulle icke vara förlätlig, eldad af så många skål? Vördade Förman! Om en oöfvad talares redliga nit och Svenska hjerta endast kan rättfärdiga edert Val, så vågar han äfven hoppas, at J dervid förnämligast fåsten eder upmärksamhet. Täckta Kön, som med din närvaro förökar glantsen af denna högtidlighet! Din i alla tider ärkända förmåga at lifva kärleken til Fäderneslandet, dina glada känslor vid åtankan af en säll förening emellan tvänne hjertan vare et stöd för mitt svigtande hopp. Mine Åhörare af alla stånd! Må granskaren på en stund lämna rum för medborgaren; Må den röst, som nu påkallar edert öfverseende, vinna några ögnablicks upmärksam-

samhet, för at sedan, bortblandad och glömd, endast yttra sitt nit i tyfsta fuckar.

Sverige emottager genom sin Konungs visa Val en Drottning, härstammande ifrån Honom, som håmnat vår tryckta frihet, renfat en förfallskad Religion och i sina efterkommande stadfåstat sin Thron, och vår glada vån- tantiltager i samma mon vi årinre ofs, at denna Thron så ofta varit prydd af Drottningar, hvilka dels uprunne af GUSTAVER och CARLAR, dels eljes med dem nära förbundne, tåflat om främsta rummet med Europas yppersta Furstinnor. Vi behöfve icke, för at anföra exempel af Hjeltemod, Statskloket och Lårdom, gå tillbaka til Amazonernas tidehvarf, eller fly til Seinens och Themfens stränder. Jag skulle således tro mig fela emot den benågenhet, som år så naturlig hos ofs alla, at ståndigt anställa jämförelse emellan det förflutna och det närvarande, om jag vid detta tilfålle skulle leda eder upmärksamhet M. Å. på något

got annat föremål än *Svenska Drottningar under GUSTAVERS tidevarf.*

Den oförgätelige GUSTAF ERICSONS öde, at i början af alla sina företag röna mer eller mindre vidrighet, för at sedan se sina önskningsar få mycket fullkomligare upfylte, sina affigter i all sin vidd fullbordade, tycks til en del åfven hafva varit det samma i afseende på Hans husliga fällhet. Om CHRISTJERNS toft efter Svenska Ädlingars blod, en Thure Jönsfons fräckhet, en Dackes djerfva anslag lärde Honom at trotsa alla faror, at möta alla svårigheter, om en Trolles och Brasks tiltagshet gaf Honom tillfälle at visa denna snilletts Gudalika förmåga, at sjelf oföränderligt leda sinnena, stadga allmänna öfvertygelsen, öfvervinna fördomar, så var det kan hända CATHARINA af Saxen, som lärde Hans hjerta at värdera en MARGARETA LEJONHUFVUDS dygder, en CATHARINA STENBOCKS af ungdom och skönhet lysande oskuld. Dock må efterverlden döma varsam om GUSTAFS

första Maka, och om den tror sig up-
täckta hos Henne mindre förtroende för
sin Gemål, om den ser Henne underblåsa
en Broders otidiga misstankar, må det
tillskrifvas brist på denna hemliga, o-
märkligt dragande öfverensstämmelse
emellan tvänne hjertan, hvartil så ofta
ingen orsak kan gifvas. Men jag nämnde
MARGARETA: Det var icke den Sol-
förmörkelse, som intråffade vid Dets
död, som tolkar Hennes ära, det var det
ädla hjerta, som Hon förenade med
Konunga-högheten, den klokhet GU-
STAF sjelf vid många tilfällen vårdera-
de, det var de tårar CHRISTJERNS öf-
vervinnare fällde vid Hennes bortgång,
det var et helt folks allmänna saknad.
Om ädelmod är en Furstelig dygd, så
kunde en Staffan Sasse, en Björn Björns-
son, en Lars Johanson, med flere,
hvilka Hon återkaffat sin Konungs nåd,
vittna, at Hon var en värdig Drottning.
Om det är en lycklig ägta förening,
då den ena förekommer den andras
önsknningar, lindrar des bekymmer,
deltager i des känslor, så vittnar den
qvarblefna samlingen af Hennes egna
tan-

tankar och uttryck at Hon var en v^{är}-
dig Maka. Hvad under då, om GU-
STAF fant minnet af Henne icke annor-
lunda kunna ärlåttas, ån genom ågan-
de af Hennes Systerdotter, som utan af-
seende på förvantskapen kunde tjena
til en verklig afbild af Hennes för-
tjenster. Härigenom var CATHARINA
lycklig nog at vinna den största Mans
kärlek Norden ågt, och ännu mer, at
fångsla et hjerta, som redan en gång
ålskat; Lycklig nog, at blifva GUSTAF
en lindring emot åldrens tiltagande ve-
dervärdigheter. Men denna lycka kun-
de icke blifva mycket långvarig: Ti-
den inföll då GUSTAF geck at för si-
na dygder skörda en högre belöning,
och fastån den följande blef mindre be-
haglig för CATHARINA, så öppnade den
dock et nytt fält för Hennes dygd och
kloket. Hon kunde väl icke, efter
sin önskan, bidra til förening emellan
tvånne Bröder, hvilkas håftiga ovån-
skap redan på långt håll syntes båda
en hvålfning i Staten, men Hon kun-
de likväl vinna bågges agtning. Och
den tilgifvenhet Hon skördade af sina

enskilta underhafvande, på den tilflygtsort, som af GUSTAF var utfedd för Hennes ensammas lefnad, huru talar den icke mer än det måst utfökta smicker til Hennes fördel.

I stället för Englands och Skottlands Herrskarinnor och tvänne andra Prinsessor, dem Sverige tid efter annan väntade på Thronen, såg det fluteligen den samma åter intagas af en Drottning, upfödd inom des eget sköte, som med Månan i sitt vapen, i sin uphöjelse och fall fullkomligt liknade denna Planetens ostadiga sken. Det är för sent at nu mera vilja bevisa, at börd aldrig skänker förtjenst, at denna ofta trifs i kajan, då lasten och odugligheten yfvas i purpurn. Det har varit vår tids lott at med yrkande af denna sats stundom falla til motsatta fördomar. Dock huruvida den kan lämpas til försvar af CATHARINA MÅNS-Dotters uphöjande på Svenska Thronen, torde mer höra til den Statskloke än Moralisten at afgöra. Emedlertid, som Hennes yttre egenskaper icke
van-

vanprydde denna vårdighet, så torde hon åfven, i fall Hennes öde varit at långre än tre månader innehafva den, ockfå i andra affeenden kunnat komma Sturar, Brahar och Stenbockar at glömma, at hon var en Stånd-Drabants Dotter.

ERIC den 14:de angripes, affåttas, fångslas, och i haft ses en JOHAN med spiran i sin hand. I en tid då Roms villfarelser så nys låmnat rum för sanningen, kunde Sverige ej annat än vanta sig ånnu några utbrott deraf, och til råga skulle man åfven få se dessa förök ifrån Thronen understödda. CATHARINA JAGELLONICA — at nämna Henne är nog för at påminna Eder M. Åh, den andel Hon haft håri, och Hennes minne vore at beklaga, om icke sednare tiders uplysning lårt at med förskoning döma om förvillelser förorsakade af tidernas beskaffenhet, enskilda lefnads omständigheter och mindre insigt, när hjertat icke tyckes deri åga del. Man har sett den bitterhet aftyna, hvarmed olika trosförvanter för-

förfölgt och smådat hvarannan, och man anser CATHARINAS båfvan för Skårselden med ömkan, men man minnes ockfå med agtning den mildhet, det utbredda vålgörande, hvaraf man öfver alt under Hennes lefnad finner prof, den ömhet för sin Gemål, hvarmed Hon följde Honom i sorg och glädje, i fångelse och hårlighet. Hennes fredliga upförande och tänkesfätt emot Hertigen af Södermanland under Liturgiska stridigheterna, utvifa en tolerance, hvaraf åran visserligen icke delas af Hennes vänner Jesuiterne.

Om en Drottning bidrog til Liturgiens upkomst, så bidrog åfven en Drottning til des förfall. Om ock det gynnande tilfället förskaffat GUNNILA BJELKE denna åra, så tilhör det dock Henne personligen at hafva nyttjat detta tilfålle. Det var icke blott en yttre fågring, som förskaffade Henne det vålde öfver sin Gemåls hjerta, at Hon kunde åstadkomma sådant, Hon ågde åfven andra egenskaper. Hennes hjerta målar sig i hennes efterlämnade Testamen-

stamente til sin Son, och Historien vittnar at Hennes förhållande icke motsade denna målning. Hon behöfver således inga årestoder, men om de skulle behöfvas, så åger Hon en sådan innom detta Stift, där et åldrigt Tempel tyckes trotsa tiden, at förvara Hennes namn ifrån glömskan.

Sedan vårt Fädernesland derefter i Åtta År tyckts haft blott en skugga af Konung, och likaså af Drottning, feck det ändteligen ibland de sednare räkna GUSTAF ADOLPHS moder. Men detta namn ehuru stort, kan dock ej aldeles bortskymma et och annat drag af skugga i den teckning CHRISTINAS af Hollsten Caractere framvisar. Om vi lycklige med rätta beundre Försynen, at Mildhet och Ädelmod blifvit et Arf innom vårt vördade Konungahus, så torde deremot den tiden icke utan frugtan hafva sett den Andre GUSTAF upväxa under omständigheter, hvilka icke syntes mycket befordra dessa dygder. Så kortsynt är Människan i orsakers och verkningars sammanhang.
Han

Han som under sina barndoms lekar lärdes at föreställa de blodiga forgespe-
 len i Linköping under utrop: *Där lig-
 ger den Förrädarens Gustaf Baners, Eric
 Sparres m. fl. kufvud*, Han skulle en
 dag, ehuru upstigen på en nog vack-
 lande Thron, blifva sitt folks Trajanus.
 Dock må efterverlden frikalla CHRI-
 STINA ifrån all delagtighet i dessa an-
 stalter, ja må den til och med qvåfva
 sin misstanka, at Hon understött mis-
 hålligheten emellan sin Gemål och Po-
 lens Regent, glömma en Ebba Brahes
 misfirmade ömhet, Hon var en GU-
 STAF ADOLPHS moder, detta namn,
 denna egenskap åger ju i våra dagar
 et så mångdubbelt värde.

Hvilken synnerlig motsats möter
 icke åter min syn? Vid sidan af en
 Monarch, hvars odödliga namn näm-
 nes med vördnad öfver hela världen,
 under hvars regering Sverige upsteg
 til främsta rummet ibland Europas
 Magter ser jag en MARIA ELEONORA,
 hvars ovilja emot Nationen och min-
 dre stadgade Caractere gjorde at Hon
 icke

icke skördade all den tilgifvenhet Hon kunnat vinna af et Folk sådant som det Svenska. Hennes få kallade lust-Slott, Hennes bemödande at efter sin Gemåls död få andel i allmänna årender, Hennes hemliga afvikande ifrån Riket, för at efter Dets eget uttryck *hålldre nöjas med vattn och bröd på et annat ställe, än blifva Kongligen tracterad i Sverige,* intyga sanningen af detta omdöme. Men Hennes til det högsta drefna kärlek för sin Gemål, hvars hjerta Hon åfven efter Hans död förvarade, lika som at trotsa förgångelsen at bestrida Henne des ågande, jämte Hennes vördnad för Religionen, den Hon, oagadt sin Faders öfvergång til Reformerta Kyrkan bibehöll oförändrad, gifva dock anledning at hedra Hennes minne. Hvilken mångfallighet af uptråden M. Åh.: Rygtet har redan afmålat för oss de förträffeliga egenskaper, hvilka den andre GUSTAF ADOLPHS höga Brud åger, och den omständigheten bör icke eller aldeles undfalla den upmärksamme, at Hennes Förfäder flere Secler bekänt Religionen enligt med vår Tros lära, Af

Af GUSTAF ADOLPH, et Original i sina dygder, och MARIA ELEONORA, kanske et Original i sina svagheter, föddes CHRISTINA, et Original både i sina dygder och svagheter. Jag ville med några drag teckna denna namnkunniga Furstinna, men frugtar at se Edert tålmod tröttadt Mine Ahörare, genom uprepande af en mängd handelser, hvilka äro verldsbeckandta; Jag förutser, at minsta anspråk på fullständighet skal gifva anledning til en vidlöftighet, som skulle våldföra Glädjen af detta tilfälle. Hvem är, som icke känner, huru Hon, ifrån födseln ämnad at sjelf föra Riks-Styret, af en gynnande natur och den sorgfälligaste upfostran utrustades med de måst sällsynna egenskaper. Hvem vet icke huru Hennes Regering, i sin början så lysande, flöts med en frivillig affägelse, bortresa ifrån Fäderneslandet och förändring af Religion? Hvem känner icke Hennes insigter och tycke för Vettenskaperna? Namnen af en Salmasius, Heinsius, Borchart, Cartesius, Naudeus, m. fl. dem Hon inkallade i Riket och öfverhopade med

med vedermålen af sin frikostighet och ynnest, åro tilräckliga at påminna oss derom. En Stjernhjälm, en Paulinus och ibland detta Stifts Styresmän en Laurelius utmärka ibland infödde Hennes tidevarf, ja en Catharina Bure, en Vendela Skytte åro bevis, at Könet åfven håri upmuntrades af sin Drottning's efterdöme. Men Hon visar sig åfven på en annan sida: Tilståndet i vårt Fädernesland vid Hennes affågelse lærer bäst förklara huruvida Hennes stora egenskaper varit det samma til verkelig nytta; Sjelfve Hennes Gunstlingar, de lärde, måste röna en motsats i Hennes Caractere. Meiboms händelse intygar det, som efter utgivande af sitt verk om de Gamlas Musik måste til Hennes nöje med en slåt Stamma affjunga en Concert, efter hvilken Naudeus utslågs at dansa. Hennes egna tankar om sin Religions förändring förrådas af Hennes yttrande, at *de fyra Påfvar Hon på sin tid kändt, oagtadt sin ofelbarhet, ingendera haft sundt människo-förstånd.* Men frugtan at beskylas för et slags försök til Hennes
full-

fullständiga teckning nödgar mig at
skynda.

Ibland de Stats-kloka Furstinnor Sverige ägt, torde man med skål få räkna CARL GUSTAFS Gemål. Det var egentligen efter Hjeltens död som et sålt öppnades för Henne i detta affeende. Låt vara at CARL d. II:tes Förmyndare-Regering icke har det bästa loford, Hon bör dock förmodeligen bli et undantag ifrån detta omdöme, äfven som den lifliga tilgifvenhet, denna Monarch beständigt delade emellan den förträffeligaste Gemål och en vördad Moder, frikallar denna sednare ifrån delagtighet i den affigten at hafva velat vanvärda Hans upfostran. Äfven vid en tiltagande ålderdom såg man allmänna ärenderna på nytt förtros i Hennes vård, ehuru en Sons tidiga mognad snart lättade denna börda. Minnes-märken af Hennes verksamhet fattas ofs icke än i dag: Strömsholm, Jacobsdal, Gripsholm, Drottningholm, i Hennes tid och under Hennes anförande dels upbygde, dels

dels förbättrade vittna, om den samma.

Men jag kommer til en Prinsessa, hvars ålskvårda egenskaper i alla tider skola behålla en så utmärkt glants, at man utom vår tid torde förgåfves söka Dets like. ULRICA ELEONORA! Må Ditt vördade namn påminna hvarje kånslöfull, huru Du, ännu ej upstigen på Svea Thron, med upoffrande af Dina egna dyrbarheter i Danmark lindrar Svenska krigsfångars öde, huru ren Din kärlek för den Svenska Monarchen brinner med en låga, den hvarhen et mellankommet krig eller en tilbuden Kejserlig Krona kan utslåcka; huru Du med Dina husliga dygder som Mor och Maka gifvit Din Krona en fördubblad prydnad, huru många tacksamhets tårar Du framlockat, huru många vålsignelser Du skördat af de vid Reductionen lidande, af Änkor och Faderlösa, af hvarje olycklig den Ditt öga nådde, ja hvars lidande blott rygtet för Dig frambar. Det enda bekymmer Du

väckte i Dina underfåtares hjertan, var, at de så ofta lemnades i okunnighet, hvem de borde tilskrifva sin råddning, den enda frugtan, hvarföre Du blottstälte dem, var, at Ditt ådelmod skulle öfverftiga deras tacksamhet. Vi önske, vi hoppas, vi göre oss förfåkrade, at Din anda skal hvila öfver Dens hufvud, som nu intager Ditt rum.

Sverige ägde efter ULRICA öfver tjugu år ingen Drottning. Jag vet icke om det var en lycka för den tidens Prinsessor, at ej så snart eftertråda Henne, det vet jag, at de därigenom undveko at med Henne komma i så nära jämförelse. Under detta mellanstånd lefde Hennes minne så mycket fullkomligare i Hennes Son den store CARL. Äfven vid sitt intåg i Danmarck uplifvade Han åtankan af Henne och möttes med denna allmänhetens hålsning: *Gud välsigne Eders Maj:t, vi vete, at Eders Maj:t icke vill oss något ondt, efter Ni är den fromma ULRICAS Son.* Ändteligen eftertråddes
Hon

Hon af en Dotter, som med lika namn åfven genom Stats-rodrets vårdande ågde tilfålle at vinna sitt Folks tilgifvenhet. De flere insigter Hon derunder ådagalade, den oskuld i feder, detta jåmna sinneslugn, som så lått vinner hjertan, hvilket Hon alltid, åfven under bekymrens tyngd yttrade, den ståndagtighet Hon visade, at icke öfvergifva sitt Folk då en mågtig Fiende hotade sjelfva Hufvudstaden, och de frikostiga Nådebevisningar Hon utströdde, gøfvo Hennes samtids orsak at icke ångra det fria Val, hvarmed Kronan Henne updrogs, de gifva ock efterverlden åmnen för en agtningsfull åtanka af Henne.

Åter lystes Sveriges Drottninga-Thron af et verkligt Snille. LOVISA ULRICA har lefvat för nåra våra tider, at icke ånnu vara i den lifligaste åtanka. Det är sannt en Linné, en von Dalin, en Klingensstjerna kunna icke mer omåta Hennes insigter, Hennes smak och det stød Hon låmnade Vetenskaperna och deras id-

kare, men Vitterhets-Academien varar ännu och vördar i Henne sin Stiftare och välgörare, ännu lefva de, som kunna omtala Hennes nit för allmänna välmågan ådagalagdt genom Konstern och Handaslögders upmuntran, som hafva sett Fabrikerna på Drottningholm af Henne anläggas. Hennes starka och gifna Caractere, Hennes medfödda liflighet, Hennes genomträngande skarpsinnighet, målad i Hennes eldiga blick, alt vittnade om en Syfter af FREDRIC den Store.

Sverige har för sitt Grannskap med Danmarck årfarit många både lyckliga och olyckliga Skiften, men aldrig haft mera fördel af detta grannskap, än då detta Rike gifvit Gemåler åt våra vördade Konungar. Jag ser eder våntan, Mine Åhörare, at härvid höra SOPHIA MAGDALENA nämnas. Hennes mildhet, Hennes vördnad för Religionen, Hennes — Dock huru lätt bortblandas icke Sanningens röst med smickrets, när fråga är om en Drottning, Hvars höga dygder et lyckligt Folk

Folk ännu såsom närvarande vördar. Må då Efterverlden fullkomligare tolka Hennes Ära, den skal icke behöfva smickrets utsväfvande vältalighet dertil. Den skal fåga: Hon var en värdig Maka åt den *tredje* GUSTAF, och en värdig Moder til GUSTAF den *fjerde*, och en känslans tår dervid framtränga i den rättfinte Patriotens öga. Sent, ja sent komme likväl den dag, då denna Sol såsom redan nedgången skal prisas, då Dets strålar skola uphöra at sprida sin värma. Lefve Hon ännu, pryde Hon ännu Norden i långliga tider med sin lifvande Glants.

FREDRICA DOROTHEA WILHELMINA. Huru klappar icke hjertat vid detta namn. Hon tilhör nu Honom, och detta val är icke den kalla Politikens det är hjertats. Om denna fällhet af någon bör njutas, så är det visst af Den, som skal vaka för et helt Folks väl. Majestätets yttre glants är väl en välförtjent lön för Hans möda, men huru liten verkelig til-

tilfridsställelse kan den icke ensam verka. Likväl ser man denna hjertats sällhet så ofta offras för affigter, hvilka, ehuru eljes vål öfverlagda ingen ting mindre än öfverensstämma med känslans inre röst. Men GUSTAF ADOLPH, sjelf född at vinna hjertan, har äfven verkeligen bortgifvit sitt eget. Se Honom, Svea Folk, ila mot Germaniens gräntor, följ Honom med dina önskningar innan du ännu känner Hans stora anslag. Se Honom åter, under kärlekens Triumph, hasta i ditt sköte, at förkunna dig sin sällhet och ditt hopp. Dock när han kânt sig vara Människa, har Han icke för-gåtit sig vara Konung: Förbunden med de mäktigaste Hof i Europa, blifva Hans vårdighet, Rikets sjelfständighet, Nationens urgamla åra förslårade om et säkert stöd, och de stridigheter, som så ofta vid dylika tilfällen förorsakat de svåraste skakningar, ses af sig sjelfva förfalla.

Dock at med Politiken förena et löst, et flygtigt tycke är ju ej så svårt och

och man misstager sig ofta på sakers yttre anseende. Vår vördade Drottningens personliga egenskaper, det är, de enda, som egentligen tilhåra Hennes, skola vederlägga detta inkast, de skola visa huru väl GUSTAF ADOLPH ser och urskiljer förtjensten, och tillika huru lycklig Han är at träffa den. I en tid då Religions-föragtet icke blygts at offentligen visa sig, at på gruset af LUDVIGS Thron upresa en Segerstod; hvilken fågnad för Svenska Folket at få vårda en Drottning, som, upfödd ibland våra Trosförvanter med vördnad för det högsta Majestätet förklarar öfvertygelse om uppenbarelsens välgörande sanningar. Ej skal Hennes efterdöme skydda bespottarens fräckhet, bemantla den lättfinniges köld. Må Philosophiens fackla lysa oss utan at åstadkomma vådeld, och den årelystne, om ej af öfvertygelse, dock af Exemplets höghet bringas at hålla en svåfvande inbillning i tygel.

Den som rätt vårdat Religionen,
kan ej annat än årfara des lyckliga
in-

flytande på alla lifvets skyldigheter: Denna sanning huru leder hon icke tankan til nya glädje-ämnen. Uti et Hof, där man känner mänskligheten och har agtning för des rått, där man känner sin pligt at göra godt i mon af sin höghet, at medverka til människo-slägtets allmänna mål i mon af sin magt, där har vår dyra Drottning lårt at ålska underfåtare. Hon skal ej fjättras af denna svårighet, som så ofta besvärar högheten, at med tankan kunna nedstiga til den olycklige, at känna den torftiges brist; Hon skal ej, nedfänkt i nöjen, hårdas emot mänskligheten, sjelfva inskränkningen af den högtidlighet, som bebådar Hennes ankomst, vittnar, at vår ålskade Monarch, sjelf böjd för den stilla glädjen, icke trott sig kunna tilfridsställa Henne med öfverflödets falska behagligheter, och en utsvåfvande pragts toma glitter; Et sådant tänkesätt följdt och ålskadt af både Konung och Drottning, hvilken kraftig lättnad skal det icke sprida til alla delar af Rikskroppen.

Men

Men männe vål orsakerna til vår fägnad vid detta tilfälle åro inskränkte endast inom den tid, som hvar och en af oss hoppas at lyckligt få sluta under GUSTAF ADOLPHS Regering. Nej må vår känsla gemensamt lifvas af de utsigter som nu öppnas för aflägsnare secler. Huru glädjefull är icke åtankan på en fortsättning af WASA Ått? Hvilken styrka för Thronen? Vi behöfve icke använda mycken forskning för at uptäcka den. Vi vete huru mycket vi hafve at tacka denna Åtten för, och vi se desutom i Sarmatens öde, hvilka frugter skördas af nödvändigheten at välja Konungar, vi minnas ännu vår oroliga väntan, vår lifliga frögd vid vår dyre Konungs födelse. Det är sannt, Sverige vördade vid GUSTAF den Tredjes sida tvänne Bröder, värdige Åttlingar af den Stam, som beredt och stadgat des sällhet, men såg Dem då, och ser dem ännu sakna afkomlingar, och desutom när satte vål människan en gränts för sina önsknings. Nu likväl, nu böra de vara närmast sin full-

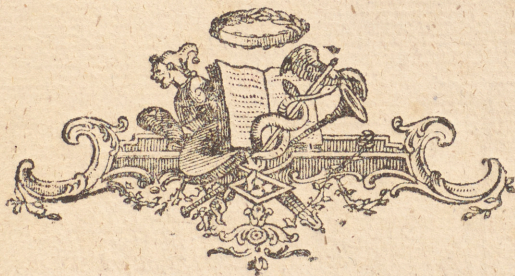

fullbordan, då en glad ärfarenhet af det förbigångna, förenad med den lyckligaste aning om det tillkommande på en gång gifva vårt hopp styrka.

Så gick då O Drottning den bästa Monarch til möte. Din sällhet-gifvande blick vare Hans första lindring mot Kronans tyngd, Din oskuldssfulla ömhet det yppersta motgift, mot Hof-Cabalens rånker. Tro dock ej O Drottning at ensam få offra GUSTAF ADOLPH en öm tilgifvenhet: Snart sagdt tre Millioner glade underfätare skola täfva — nej efterfölja Dig at för Honom nedläggga sina hjertan. Om Hans Valspråk är: *Gud och Folket*, så skal ock vårt vara: *Gud och Konungen*.

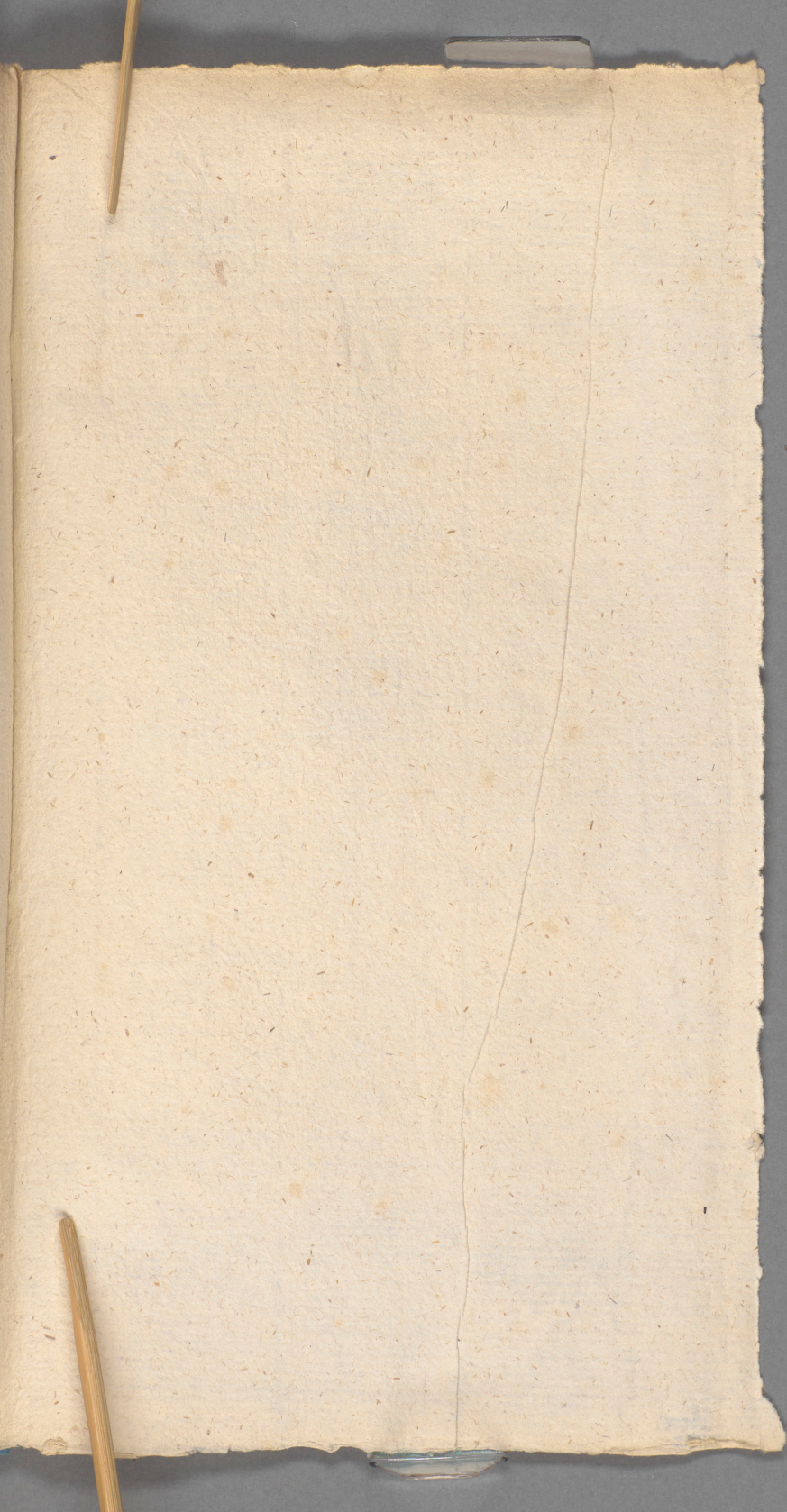
Ja til Honom, hvars allmagts arm styr Konungars och Länders öden, skal vår suck tränga: Må detta dyra Par njuta all den sällhet, som under höghetens besvärligheter kan väntas. Må Svea Thron, til trots för tid och ödens ras, lugnt hvila på en frihet, som, blott inskränkes af Lagar och

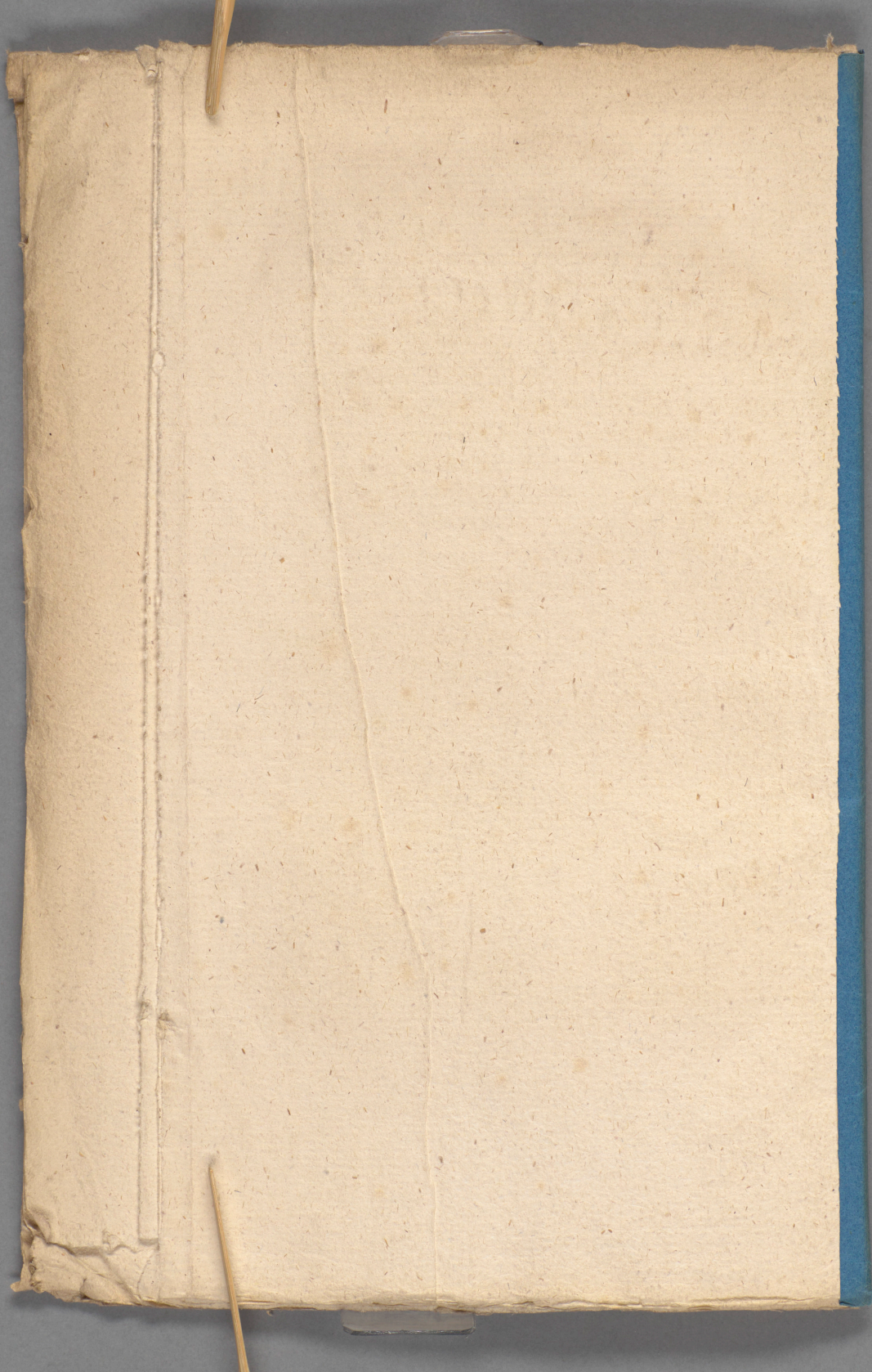
och Rättvisa; stödd af CARL och ADOLPH vinna fördubblad styrka. Må hela vårt ålskade Konunga-Hus af en nådig himmel få röna beständigt hägn. Må ock detta Lårosäte, stiftadt af en GUSTAF ADOLPH, få årfara vår GUSTAF ADOLPHS dyrbara nåd. Ja må hvarje vän af Fäderneslandet med glädje til sensta efterverld få fira denna högtid och se sin sällhets mögnad såsom en följd af GUSTAF ADOLPHS Regering och våra redliga tänkesätt!!!

© 1880

The following is a list of the names of the
persons who have been admitted to the
membership of the Society since the
last meeting of the Executive Committee.
The names are given in the order in
which they were admitted, and the
date of admission is given in
parentheses. The names of the
persons who have been re-elected
to the membership are given in
italics. The names of the persons
who have been expelled from the
membership are given in brackets.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

